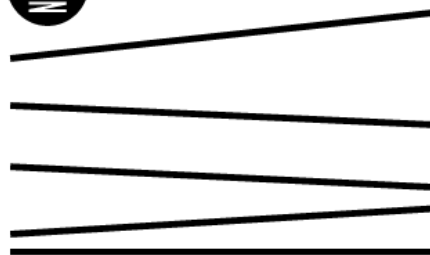

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Kind ; oversat til Carl Maria Webers Musik af
Oehlenschläger.

Titel | Title:

Jægerbruden : Syngespil

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : C.A. Reitzels Forlag, 1821

Fysiske størrelse | Physical extent:

84 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Ottokar,
fr. Hansen
Apostl. L. 22 August 1849
Arnesen

1453 9.734.

JÄGERBRUDER.

Hansen

Fausbølle

Jægerbruden,

Syngespil af Kind.

Oversat til

Carl Maria Webers Musik

af

Dehlenschläger.

København, 1821.

Paa Boghandler C. A. Reitzels Forlag.

Trykt i H. S. Poppes Bogtrykkerie.

J æ g e r b r u d e n.

Personerne.

Ottokar, Fyrste i Böhmen.

Kuno, Arvesorster.

Agathe, hans Datter.

Anna, en ung Slægtning.

Kaspar, } Jægere hos Kuno.
Mar }

En Eremit.

Silian, en ung Bonde.

Brudepiger.

Jægere, Følge,

Bønderfolk, Spillemand.

Gammiel, en Skovaand.

Sitania.

Nattespegelser.

Handlingen foregaaer kort efter Tredieaarskrigen.

Første Akt.

(Plads foran et Krohuus paa Landet).

Max sidder i Forgrunden ved et lille Bord, med en Ølkande for sig. I Baggrunden Fuglestang og Folkevrimmel. Bøhmisk Biergmusik. I det Handlingen begynder, høres et Stud, og Brystpladen falder ned fra Fuglestangen.

Fleere Stemmer.

Da herligt! prægtig truffet.

(Hurra og Haandklappen).

Max

(affides, trækker sig den knyttede Haand mod Panden).

Til Lykke, Bønde!

Chor af Bønderfolk.

Victoria, Victoria! vor Mester vi hædre.

Hvo træffer saa sikkert? Hvo rammer vel bedre?

Hvor findes hans Mage? Lykønsker ham da!

Victoria, Victoria, Victoria!

Max.

Net saa! Skrig til du bliver sort! (Støder
Bøssen mod Jorden og stiller den op mod et Træ) Var
jeg da blind? Har Lamhed ramt denne Haand?

(Der har imidlertid dannet sig et Tog. Foran gaae
Musikanterne og spille en Marsch; derpaa kom-
me nogle Bønderdrenge, med de nedskudte Jern-
plader og Gevinsterne; saa Kilian som Fugle-
konge, med stor Urteføst i Barmen, og Ordens-
baand om Livet. Skytter med Bøsser, Dvin-
der og Piger. Toget bevæger sig fredsformigt
henad Skuepladsen. I det de nærme dem Max og
gaae ham forbi, pege de haanligt, bukke, neie
for ham, og hviske til hverandre. Tilslidst bliver)

Kilian

(Staaende, bryster sig og synger).

Fuglekongen gratulere

Vær han smukt, og respektere.

Strax Mossis lykønske mig da!

Vil han? spør' jeg. Ha, ha, ha!

E h o r e t

(gientager den sidste Linie).

Kilian.

Ridderbaandet mig er givet

Grønt og vadret trindt om Livet.

Smukt ærbødigt vær han da!

Hvad traf han vel? Ha, ha, ha!

E h o r e t (som før).

Kilian.

Snart igien, ved næste Skyden,
Stoppes Munden paa hans Skryden.

Skal vi atter kappes da?

Suurt han muler? Ha, ha, ha!

E h o r.

Suurt han muler! Ha, ha, ha!

Max

(Springer op, drager sin Daggert, og griber Kilian i Brystet).

Lad mig være med Fred! eller — —

(Tummel; de trænge ind paa Max).

Kuno, Kaspar og flere Jægere
komme med Bøsser og Jagtspyd.

Kuno.¹

Hvad er her paa Færde? Sy skamme Jer!
Tredive mod Een? Hvo understaaer sig at over-
falde mine Jægere?

Kilian

(Slippes af Max og stammer frygtfuld).

Alt med det Gode og i Mindelighed, be-
vaagne Hr. Arvefølger! Det var ei saa ilde meent.
Vi have her for Skik, at den som altid har
skudt feil, faaer ikke Lov, at skyde med efter
Kongegevinsten; og saa drille vi ham en Kiende.
Men alt med det Gode og i Mindelighed.

Runo (hæftig).

Altid skudt feil? Hvo har det?

Kilian.

Det gaaer rigtig nok vel vidt, naar vi Bønder skyde bedre end Jægerne; men spørg ham selv!

Mar

(bestæmmet og fortvilet).

Jeg kan ikke nægte det! Jeg har skudt forbi hvergang.

Kaspar (sagte).

Tak, Sammiel!

Runo.

Mar, Mar, er det muligt? Du, som før var den bedste Skytte, hvor du kom! I fire Ugers Tid har du ikke bragt en Fæx hjem med fra Jagten. Og nu ovenikøbet — Skam dig!

Kaspar.

Tro du mig, min Broder! det er, som jeg siger: der har nogen ved Trolddom gjort dig forkynt; det maa du signe dig for, ellers træffer du ikke det Bitterste meer.

Runo.

Dumme Streger!

Kaspar.

Ja, det er just det jeg mener. Men sigt er snart afhiulpet, Kammerat! Gaa du bare næste

Fretag hen paa en Korsvei, skriv en Kreds omkring dig, med din Ladestok, og kald tre Gange paa den store Jæger.

K u n o.

Lie, siger jeg, du uforfammede Karl! Jeg har længe kiendt dig: du er en Dagdriver, en Drukkenbolt, en falsk Spiller. Tag dig vare for, at jeg ikke opdager værre Ting om dig. (Kaspar gjør en frybende Bevægelse, som om han vilde undskylde sig) Ikke et Ord! eller du har paa Stedet din Afsked. Men du Max! vogt du dig ogsaa! Jeg holder af dig; det glæder mig at vor Fyrste vil overdrage Sønnens Ret til Svigersønnen! Men — mislykkes dit Prøveskud imorgen, saa gaaer du dog baade Glip af Levebrød og Brud.

M a x.

Imorgen! Imorgen alt!

N o g l e J æ g e r e.

Hvordan har det sig egentlig med dette Prøveskud? Vi have hørt saameget ymte derom.

K i l i a n.

Saa vi ogsaa; men vi vide dog hverken ret ud eller ind.

A n d r e.

O fortæl os det dog, Herr Arvesøster!

Runo.

Lad saa være! Til Hofleiren komme vi dog tidnok. Min Tipoldefader, hvis Billed endnu den Dag i Dag hænger i Jagthuset, heed Runo, som jeg, og var fyrstelig Livjæger. Engang paa Jagten opsporede Hundene en Hiort, paa hvilken et Menneske var smeddet fast; thi saa straffede man Krybeskytter, i gamle Dage. Dette Syn vakte Fyrstens Medlidenhed. Han lovede den, der kunde fælde Hiorten, uden at træffe Misdæderen, at vørde Arvesørster, og at faae det lille Jagtslot, i Nærheden, til Bolig. Den bolde Livjæger, mere drevet af Medlidenhed end Vindelyst, betænkte sig ikke længe: sigtede, Hiorten faldt; og Krybeskytten slap heeltindes derfra, paa nogle Rister i Ansigtet nær, han havde faaet i Tornebusken.

Qvinder.

Gud skee Lov! Den stakkels Krybeskytte!

Mænd.

Det saa! det var et Mesterskud.

Kaspar.

Eller et Lykketræf; ja maaskee endogsaa —

Mar.

O gid jeg var en Runo!

K u n o.

Ogsaa min Tipoldefader glædte det, at have reddet en Ulykkelig; og Fyrsten fik hin saa kjær, at han intet nægtede ham.

K i l i a n.

Derfra har altsaa det sælsomme Prøvestud sin Oprindelse. Nu vide vi først ret Bæst, mine Venner og Naboer!

K u n o.

Hører Historien til Ende! Det gik dengang som det gaaer endnu. (Med et Blik paa Kaspar) Den Onde saaer stedse Klint iblandt Hveden. Kunos Misundere bildte Fyrsten ind, at dette Stud var skeet ved Fandens Kunster, at det havde været et Troldstud.

K a s p a r (sagte).

Tænkte jeg det ikke nok? — Hjælp nu, Sammiel!

K u n o.

Desaarsag gjorde Fyrsten endnu den Betingelse ved Stiftelsen, at hvo af Kunos Efterkommere, der i Fremtiden søgte om at blive Arveførfster, maatte først gjøre Prøvestud. Jeg for min Deel har nedskudt en Sølvdaler af en Kvist. Hvad nu vor naadige Herre imorgen vil befale, veed ingen endnu. Men nok om det! (til sine Læ-

gere) Lader os begive os paa Veien igjen! Du Max
 kan endnu først gaae hjem og eftersec, om alle
 Hoveriefolkene ere komne. Det skulde giøre mig
 ondt for dig, min gode Kns; tag Mod til dig,
 fat dig! Det Maal der sættes dig, er din Ræ-
 lighed. Endnu før Sol staaer op venter jeg dig
 i Hofleiren.

Max.

O denne Morgen!
 Nædsomt hæver den sit Slør.

Kuno.

Fryd, eller Sorgen,
 Glemmes i dit Bøsserør.

Max.

Alf mit Mod forsvinder!
 Lykkes vel mit Skud?

Kuno.

Den som vover, vinder;
 Følg din Lykkes Bud.

Max.

Agathe, dig miste!
 Mit Hierte vil bryde.
 Anelsen ei godt mig spaaer.

E h o r.

See hvor trøstesløs han staaer!
 Haabet ganske ham forlader.

(til Mar)

Stol paa alle Godes Fader,
Han vil signe dine Kaar.

Mar.

See mig! Boldsomt Hjertet slaaer;
Frygtelige Magter true —
Modet holder meer ei Stand.

Kaspar.

Lunefulld er Lykkens Frue;
Men, paa selve Gravens Rand,
Ei fortvivle her en Mand.

Kuno.

Swigter dig den fælske Due,
Vær dit Uheld som en Mand!

E h o r.

Det er meer, end Hjertet kan.

Kuno.

Min Søn, fat Mod!
Gud raader, han er god.

(til Jægerne)

Nu fort! I Morgen gjenlyder
Vor Larm mellem Biergene smukt.

Jægerne.

Det Wildt, som i Krattet indbryder,
Den Ørn, som i Luften sig flyder,
Indhentes ved Ruglernes Flugt.

Vønder.

Lad lystigt da Hornene tone!

Jægerne.

Thi lystigt nu Hornene tone.

Alle (uden Mar).

Naar Solen gaaer atter til Ro,
Syng, Gienlyd, fra Bøgenes Krone
Dit Hurra, for Elskende To!

(Runo gaaer med sit Følge).

Kilian.

En skikkelig Mand, den Herr Førster! Men
kommer nu ogsaa alle med mig i Kroen, I Andre!
Det begynder allerede at blive ganske mørkt og
gyseligt her. (Til Mar) Og lad os nu ogsaa være
gode Venner, min kære Mar! Jeg ønsker ham
al mulig Lykke til imorgen. Lad nu alle Gril-
ler fare, tag han sig en Pige, og dands ind i
Kroen med os.

Mar.

Jo nu er jeg ret opsat til at dandse!

Kilian.

Nu, som han vil!

(Han tager sig en Pige, de andre Ungkarle ligesaa. Under
en böhmisk Valz dandse de Fleske ind i Kroen; de
andre adspredte sig. Det er blevet ganske mørkt).

Max ene. Siden Sammiel, af fast over-
 naturlig Størrelse; hans Kiortei mørkegrøn og
 ildfarvet, med Guld; den store Hat, pyntet med
 Hanesfær skjuler det Meste af hans Ansigt.

Max.

Nei, længer kan jeg ikke møde
 Den Frygt, som truer dette Bryst.
 Hvad er min Synd? Hvad er min Brøde?
 Min Siæl, hvor er din fordums Trøst?

Giennem Skov og giennem Lunde
 Drog jeg, før, med lystig Fart;
 Alt, hvad Blikket øine kunde,
 Traf den firkre Kugle snart;
 Og om Aften til din Hytte,
 Min Agate, let jeg gik;
 Og du lønte Jægrens Bytte
 Med et saligt Elskovsblik.

Har du mig nu forladt, o Himmel?

(Sammiel træder sig og stirrende et Skridt nærmere frem
 af Busken).

Staaer tæt jeg ved min Afgrunds Bred?
 Og styrter bleg og hovedsvimmel
 Fortvivlet jeg i Dybet ned?

Nu hun i sit Bindve sidder,
 Venter paa sin Hiertenskiær;
 Skovens muntre Fugleqvadder
 Lyder: Veileren er nær.
 Vinden, som i Løvet leger,
 Zit alt hende skielmsk bedrog;
 Naar en Green sig stærkt bevæger,
 Hun det for sin Elsker tog.

Dog jeg maa Skræk og Angest taale,
 (Sammiel gaar med store Skridt over Skuepladsen i Bag-
 grunden).

Mig marter Mismod, brødefri.
 O træng dig frem af Mulmet, Straale!
 Min Gud vær naadig, staa mig bi!
 (Sammiel forsvinder).

Kaspar (kommer under Slutningen af Sangen og
 sniger sig hen mod Max; saasnart han sees af denne,
 siger han):

Ha ha, er du der endnu Kammerat? Det var
 vel, at jeg traf dig.

Max.

Sniger du dig nu igien i Hælene paa mig,
 som en Speider?

Kaspar.

Er det min Løn? Paa Veien faldt der mig
 et Raad ind, hvormed du godt kunde være tient;

og af velmeent Gver stæler jeg mig bort, og løber mig ganske aandeløs. Jeg kan ikke taale, at du skal være til Spot, for disse Bønderknolde. For Fanden, de loe jo, som om de skulde sprække. Dog, lad saa være! Slaa du de Griller af Hovedet, min Bro'er. (Griber efter Ølkanden paa Bordet) Hvad for noget? Du drikker Øl? Det duer ikke til at drukne Sorgerne i. (Raaber ind i Kroen) En Flaske Vin herud, og to Bægere! Hør Kammerat, om det ogsaa skulde koste mig min sidste Skilling, kan jeg dog ikke fordrage, at see dig nedslaaet. Du maa drikke med.

(Det Forlangte bringes).

Max.

Nei Tak! Jeg er saa heed nok i Hovedet alligevel.

(Han hviler sit Hoved i sine Hænder og bedækker sit Ansigt).

Raspar

(som har fuldt Bægerne, gyder hurtig nogle Draaber af en lille Flaske, i det Bæger der staaer for Max, uden at denne mærker det, og siger sagte):

Saa dan lille Ven! Saa behøver du kun lidt. Hielp nu, Sammiel!

(Sammiel stikker hurtig Hovedet ud af Bussen i Forgrunden, lige der, hvor Raspar sidder. Raspar forfærdet)

Du der? (Sammiel forsvinder).

Max (reiser sig hurtig).

Med hvem talde du?

Kaspar.

Jeg? Med ingen. Jeg sagde: Saadan lille
Ben, da jeg fyldte dit Bæger.

Mar.

Jeg skal ikke have noget.

Kaspar.

Herr Arveførsteren leve! Du vil dog drikke
din Husbonds Sundhed med, ved jeg?

Mar.

Lad saa være!

(De klinker og drikker).

Kaspar.

Nu en lille Vise ovenpaa.

(Singer):

Her i Jordens Gimmerdal
Var dog idel Sorg og Qual,
Var ei Ranken Druer;
Derfor til mit sidste Suk
Jeg af Flaskens Klut: Klut: Klut
Eger Glædens Luer.

Ei, du maa synge med.

(Drikker).

Mar.

Lad mig være!

Kaspar.

Gomfru Agathe leve! Det var dog en Styrmer, der vilde vægre sig ved at drikke sin Kærestes Sundhed.

Mar.

Du bliver uforfæmmet.

(De Elinke og drikke).

Kaspar.

En er een, og tre er tre!

Smukt addeer nu, lad mig see,

Hvad er Vinen værdig?

Tærningspil og Lykkegarn,

Og et deiligt Pigebarn,

Saa er Glæden færdig.

Med dig er der da heller intet Udkömme.

Mar.

Hvor kan du anmode mig om at istemme sig en Sang?

Kaspar.

Vor naadigste Fyrste leve! Hvo som ikke drikker den Skaal med, er en Judas.

Mar.

Velan da! Men saa heller ei en Draabe meer.

(De Elinke og drikke; Mar vifter sig i Ansigtet med sin Hat, og udtaler paa flere Maader at han har det bedt).

Kaspar.

Uden fligt Trifolium,
 Gintet ægte Gaudium,
 Siden Edens Dage.
 Skynd dig da at worde viis!
 Saadan kun til Paradis
 Vender du tilbage.

Max (springer op).

Niding! Agathe havde Ret i, at hun altid
 varede mig for dig.

(Vil gaae; man mærker en vis Heflighed hos ham, som hos
 en misfornøiet Beruset).

Kaspar.

Men hvor kan du dog nu strax bringes saar-
 dan i Harnisk, Broerkille? Jeg tiende endnu som
 Flødestiæg under Altringer og Tilly, og tog Deel
 med i Magdeborger-Dandsen; mellem Krigsfolket
 lærer man da let slige verdslige Viser. (Kirkeklok-
 ken slaar) Vil du allerede hjem?

Max.

Ja, det er høi Tid; Klokken slog syv.

Kaspar.

Og til Agathe? Det synes mig dog ikke om.
 Du kunde let gjøre hende nedslaaet. Veed du
 ikke nok, hun haabede, du skulde komme hjem med
 en Gevinst, som et godt Varsel for imorgen?

Mar.

Åh, den arme Pige! Og jeg selv! — Smor-
gen!

Kaspar.

Bliv derfor heller lidt endnu, og hør et godt
Raad. Det var egentlig Marsagen, hvorfor jeg
søgte dig op. Jeg veed noget, som ganske bestemt
kunde hjælpe dig.

Mar.

Hjælp mig?

Kaspar (hemmelighedsfuld).

For ret at vise dig mit Venskab, kunde jeg
have Lyst til at betroe dig under fire Dine — —
Det er ikke hen i Taaget, at jeg imellem har
ladet et Ord falde — — Der gives upaatvivle-
lig visse hemmelige Naturens Kræfter, — visse
uskyldige Jagtkunster; — — Denne Nat, i hvilken
der indtræffer en Maaneformørkelse, er særdeles
vel stikket til at udføre store Ting. En gammel
Biergjæger har for mange Aar siden hjulpet
mig; — —

(Man seer fra Eld til anden Sammiel lure, uden at de Sas-
kende vorde ham nær).

Mar.

Du tiltæller mig Giften draabevis.

Kaspar.

Hvad synes dig om, Kammerat, hvis jeg hjalp dig til ret et lykkeligt Skud, der trøstede Agathe, og forvissede dig om dit Held imorgen?

Mar.

Et underligt Spørgsmaal! Hvor er det muligt?

Kaspar.

Kun frisk Mod! Hvad du seer for dine Øine, maa du vel troe. Der, tag min Bøsse!

Mar.

Hvad skal jeg med den?

Kaspar.

Taalmodighed! (Han seer i Veiret) Lader sig da intet tilsyne? (hurtig i det han giver ham Bøssen) Der! Seer du Ørnen deroppe? Skyd!

Mar.

Er du forrykt, eller troer du, jeg er det? Det er næsten allerede bælmerkt, og Fuglen svæver som en sort Plet høit under Sky, hvor ingen Kugle kan naae.

Kaspar.

Skyd, i Fandens Navn! Ha, ha, ha!

Mar.

Berører tvivlende Hanen paa Geværet; det gaar af. I samme Dieblisk høres en Skoggerlatter, og Mar vender sig forskrækket om til Kaspar)

Hvad leer du af? Som paa Helvedes Vinger
daler det, deroppe fra. (En mægtig Ørn synker ned;
hvirvler et Dieblis i Lusten, og styrter derpaa død ned for
Mares Fodder) Hvad er det?

Kaspar (tager den op).

See engang! Den prægtigste Kongeørn, nogen
vil see for sine Øine. Og hvor herligt truffen!
Lige under Vingen. Forresten ikke kommen til
mindste Skade. Du kan lade den udstoppe til et
Naturaliekabinet, min Broder.

Max.

Men — det begriber jeg ikke. Denne Bøsse
er dog som enhver anden.

Kaspar.

Bravo! Det vil sætte dig i Respekt hos
Bønderknoldene igien, det vil glæde Agathe. (Han
plukker et Par af de største Fier, og sætter Max dem i Hats-
ten) Saadan, Kammerat! Det være dig et Seiers-
tegn.

Max.

Hvad gjør du? Der gennemfarer mig en
Gysen. Hvormed har du ladet? Hvad var det for
en Kugle?

Kaspar.

Det var ingen Kugle, du Nar! En svanger
Staalorm. Den træffer aldrig feil.

Mar.

Drømmer jeg, eller har jeg en Kuus? Sligt har jeg endnu aldrig oplevet. Kaspar! jeg beder, jeg besværger dig. (Griber ham i Brystet) Kaspar, jeg myrder dig, hvis du ikke siger mig, hvad det var for en Kugle.

Kaspar.

Er du forrykt i Hovedet af Glæde, Broers lille? Jeg deler den med dig. (Omfavnar ham) Ikke sandt? Det var et Skud? Slip mig!

Mar. (slipper ham).

Hvor fik du den Kugle?

Kaspar.

Du, hvis du har faaet Sands og Samling igien — saa sig mig — du, som dog er den flinkeste Skytte — er du virkelig saa taabelig, eller lader du kun saa? Har du aldrig i Verden hørt tale om en Troldkugle?

Mar.

Dum Snak!

Kaspar.

Saa lærer man dog mere, naar man kommer i Krig. Ha, ha! Hvordan mener du Skarpskytterne vilde komme ud af det, der ofte ramme deres Mand langt borte, i den tykkeste Røg og Damp? Er det heller aldrig faldet dig ind, hvordan Gu:

stav Adolph blev skudt ved Lützen, trods sin Elskers
dys Lædetrøie? To Sølvkugler havde truffen
ham, heed det. Jo vist! Hvorfor ikke det?
Til saadan et Skud udkræves meer, end blot at
sigte, og trykke løs.

Max (betragter Ørnen).

Et utroligt Skud! Hentet ned fra Skyerne
i det sildige Tusmørke. Saa er det dog sandt!

Kaspar.

Betragte vi nu Tingen ret, saa er der dog
vel Forskiæl paa at staae i Baghold, og røve en
stakkels Diævel Livet, og paa at blive Arveførfster
og en deilig Piges Brudgom, ved et sikkert Skud.

Max (grublende).

Har du flere sige Kugler?

Kaspar.

Det var den sidste. Det var just paa Helt-
dingen.

(Tausshed).

Max.

Hvorfor bliver du pludselig saa knap paa
Ord? Paa Heltningen? Hvad vil det sige?

Kaspar.

Just nu i Nat kunde man faae nogle igjen.

Max.

I Nat?

K a s p a r.

Tilforladelig! Tre Dage efter hverandre
 faaer Solen i Skytten; i Dag er det den mellem-
 ste, og i Nat indtræffer en fuldkommen Maanefor-
 mørkelse. Max! Min Kammerat! Din Skæbne
 ledes af lykkelige Stierner. Du er bestemt til
 noget Stort. Just i Nat, før Dagen, da du skal
 gjøre Prøvestud, og vinde Embed og Brud, byde
 usynlige Magter, byder Naturen dig selv den Hielp,
 du saa høilig trænger til:

M a x.

Velan! Min Skæbne vil det; skal mig lig
 en Kugle.

K a s p a r.

Flær end du behøver. Men bruger man
 Formyndere, naar man er myndig?

M a x.

Hvordan faaer man dem?

K a s p a r.

Det skal jeg sige dig. Gndfind dig i Nat
 paa Elaget Tolv i Ulvesvælget.

M a x.

Ved Midnat i Ulvesvælget? Nei. Det Hul
 har et slemt Rygte. Ved Midienat aabne sig Hel-
 sedes Porte der.

Kaspar.

Nu — som du vil! — Og dog kan jeg ikke forlade dig paa Standen af Fortvivlelsen. Jeg er din Ven. Jeg vil hjælpe dig at støbe Kuglerne.

Mar.

Heller ikke det.

Kaspar.

Saa staa imorgen til Spot for alle og enhver; mist dit Førsterembed, og Agathe. Jeg er din Ven, jeg vil støbe dig Kuglerne; men du maa være tilstæde.

Mar.

Du har en glat Tunge. Nei, med slige Ting maa en ærlig Jæger ikke besætte sig.

Kaspar.

Kryster! Altsaa kun ved fremmed Fare, hvis det var muligt, vilde du købe dig din Lykke? Mener du da, det formindskede din Brøde, hvis det var een? Troer du ikke, at du allerede havde gjort dig skyldig i Synd, hvis det maatte kaldes saa? (han udfører Ørnens Vinger) Mener du at du fik denne Ørn for intet?

Mar.

Dee mig, hvis du taler sandt.

Kaspar.

En billig Tvivl! — Utaaknemslighed er Verdens Løn. — Jeg vil afhugge mig en Fjærvinge,

for dog at have noget for min Uimage. (gior det)
 Gælsomt! For at trøste Agathe vovede du dette
 Skud, og til at vinde hende, mangler dig Mod.
 Det vilde den Borkdukke, der gav mig Kurven for
 din Skyld, vel nødig tro. (sagte) Det skal blive
 hævnnet!

Mar.

Elendige Karl, Mod har jeg.

Raspar.

Saa viis det. Siden du dog alt har
 brugt en Troldkugle, maa det jo være dig en sand
 Børneleg at støbe dig nogle. Hvad du, uden
 denne Hielp, har at vente, kan du let slutte dig
 til, af dine forrige Feilskud. Pigen er forgabet i
 dig, kan ikke leve uden dig; hun vil fortvivle.
 Alle Mennesker ville pege Finger ad dig; du vil
 hentære dit Liv, og maaskee i Fortvivlelse — —
 (farer sig med Haanden over Ansigtet, som om han tørte sine Piner)
 Skam dig, haardsøre Jæger! Du sørger mere
 for ham, end han sørger for sig selv. (affidser)
 Hielp nu, Sammiel!

Mar.

Agathe vilde døe, og jeg springe i en Af-
 grund, det blev Enden paa Legen. (Dækker Raspar
 Haanden) Ved Agathes Frelse, — jeg kommer!
 (Sammiel, som har luret ved de sidste Ord, nikkter med Hoved
 det og forsvinder).)

Kaspar.

Ti bomstille med hvad du har hørt. Det
kunde styrte dig og mig i Ulykke. Jeg venter dig
Klokken tolv.

Mar.

Jeg skal ikke svigte. Klokken tolv seer du
mig igien.

(gaaer).

Kaspar (seer spodsk efter ham. Det er imidlertid
bleven ganske mørkt).

Tie, tie! For ingen dig beklag!

Nu Helved vundet har sin Sag;

Paa Hielp er længer ei at tænke.

Omhyrvler ham Aander, i natlige Hær!

Han bær' fortvivlet alt jer Lænke;

Triumf! thi Hævnen, thi Hævnen er nær.

Anden Akt.

(En smal Forsal med to Sidegange; Hiortetakker, fæstede paa Væggen, og mørke Tapeter med Jagtskifter, give den Synet af et Jægerhuus, der fordum har været et fyrsteligt Lustslot. I Midten en Dør med et Forhæng til en Altan. Paa den ene Side staaer Annas Rok, paa den anden, et stort Bord med en brændende Lampe, paa Bordet ligger en hvid Kiole med grønne Baand).

Anna

(Staaer paa en Stammel, har atter ophængt Stamme-faderen Kunos Billed, og banker et Søm fast).

Agathe

(afløser en lille Strimmel, hvormed hun har forbundet sin Pande).

Anna.

Skælm, hold fast!
Jeg dig skal lære.

Spøgerie man kan undvære;
 Sligt er kun vor Skov til Last.

A g a t h e.

Hold vor Stammefa'r i Ære.

A n n a.

Ei! den Herre graa
 Steds jeg agte maa.
 Kun hans Træl jeg vilde lære
 Mere tro at være.

A g a t h e.

Siig mig da: hvo er den Træl?

A n n a.

Det er Sømmet. Kan du spørge?
 Vør det ei for Herren sørge?
 Med han faldt. Siig var det vel?

A g a t h e.

Du har Ret, en troløs Træl.

A n n a.

Haard som Jern for Herrens Vel.

A g a t h e.

Alt vinker dig til Festen,
 Alt dig vækker Latter, Lyst.
 O hvor modsat slaar mit Bryst.

A n n a.

Griller hader jeg som Vesten.
 Stedse med freidigt Mod

Henseile Livets Flod,
 Det gjør et lystigt Blod:
 Sorg og Kummer maa man dæmpe.

Agathe.

Hvo kan Barmens Slag bekæmpe?

Anna-

Haabet tvinger Tvivlens Harm

Agathe.

Tvile maa en fiærlig Barm!

Anna.

See saa! Nu kan Stammefaderen vel igien
 hænge fast et hundrede Aars Tid. Der oppe
 seer jeg ham gierne. (til Agathe) Men du har alt
 taget Vindet af? Er Blodet stilt?

Agathe.

Vær ganske rolig, fiære Anna! Skrækken
 var det Bærste. Hvor dog Max bliver af?

Anna.

Nu kommer han vist snart. Herr Runo
 sagde jo bestemt, at han først vilde sende ham
 hjem engang først.

Agathe.

Her er ret censomt og stille.

Anna.

Uhyggeligt er det rigtignok at være saadan
 ene paa et gammelt Jagtlot, Aftenen før et

Bryllup, da det spøger, siger man. Især naar
 flige ærværdige længsthenmuldne Herkaber plud-
 selig falde ned af Bæggene. Nei, da maa jeg
 bedre lide de Unger og Levende.

Naar man paa sin Vandring finder
 Det en vakker Ungersvænd,
 Lys af Pine, rød af Kinder,
 Skotte vi til Knøsen hen.

Sagtens Diet sig forvirrer,
 Naar det mødes paa sin Bei;
 Men man atter paa ham stirrer,
 Naar han meer det mærker ei.

Skulde Blikkene sig møde —
 Herregud, var det en Spot?
 Ei man stirrer sig tildøde;
 Nødme lidt, det klæder godt.

Blik derhen og Blik tilbage,
 Indtil Mund sig nærmer Mund.
 Salig Elskovs første Dage,
 Snart slaer eders Høitidsfund.

Kommer Venner! Hver er buden!
 Hymnen har bønært vort Suk.

Skion til Festen rødmer Bruden,
 Og vor Knos ei mindre smuk.
 Agathe
 (som under denne Sang har begyndt at kante Riolen med
 Baand, synger med):

Og vor Knos ei mindre smuk.

Anna.

Saadan Agathe! Nu behager du mig. Nu
 er du saadan, som jeg vil være; (vigtig) naar
 jeg engang skal staae Brud.

Agathe.

Hvo kan forudsige sigt? Dog jeg under dig det
 af ganske Hierte, om ogsaa min Brudestand skulde
 være mindre lykkelig, end din. Især har der idag,
 siden jeg kom fra Eremiten, ligget mig som en Steen
 paa Hiertet. Nu føler jeg mig dog noget lettere.

Anna.

Hvordan det? Fortæl dog! Endnu veed jeg
 slet ikke, hvordan dit Besøg er løbet af. Alt hvad
 jeg veed, er at den fromme Olding har foræret
 dig Roser.

Agathe.

Ga! De omblomstre Korset paa hans Alter,
 og Bønderne, hvem han forærer det Rosenvand, der
 er presset af dem, fattede det høit, som et forun-
 derligt Lægemiddel. Da jeg bad ham om at gjøre

en Bøn til Gud for Max og mig, svarede han, at jeg skulde vogte mig for en stor ubekiendt Fare, han havde drømt om. Derpaa gav han mig Roserne. Nu er jo hans Advarsel gaaet i Opsyldelse. Det nedfaldne Billed kunde let have dræbt mig.

Anna.

Godt forklaret! Saaledes bør man altid bag-
 efter udttyde flenime Varſler.

Agathe.

Disse Roser ere mig nu dobbelt dyrebare,
 og jeg ſkal pleie dem paa det omhyggeligſte.

Anna.

Synes du ikke, man ſkulde ſætte dem uden-
 for Vinduet i den friſke Natteluft? Det er vel
 ogsaa ſnart Tid at klæde ſig af.

Agathe.

Gjør det kiære Anna!

Anna.

Men ſaa maa vi ogsaa gaae i Seng.

Agathe.

Ikke før Max har været her. Det er
 desuden ret en eensom ſorgelig Aften.

Anna.

Har man ikke dog ret ſin Nød med jer for-
 elſkede Folk?

(gaaer).

Agathe (ene).

Hvor rolig var min Slummer,
 Før jeg den Elfte saae!
 Med Elskov pleier Kummer
 Jo Haand i Haand at gaae.
 Har Maanen alt vor Dal forladt?
 O skønne Nat!

Skovens Krone,
 Lest min Tone
 Saligt op mod Herrens Throne!
 Sangen bæve,
 Sangen svæve
 Did, hvor Stierne klart sig hæve.

(hun seer ud af Vinduet).

O hvor stærkt den gyldne Stierne
 Blinker fra sin blege Leir.
 Hift kun, bag de Bierge fierne,
 Trækker op et Tordenveir;
 Og bag Skoven, sortegraa,
 Dybe, tunge Skyer staae.

Jeg opvender
 Mine Hænder
 Gud til dig, som Hjertet kiender!
 Mig fra Fare
 Du bevare.
 Send til Trøst din Englesfare.

(hun seer atter ud).

Alt til Hvile haster hen,
 Hvorfor dvæler du, min Ven?
 Øret hører ei din Sang;
 Vinden kun i Granens Hang.

Birkeløvet dybt i Lund
 Hvisker hen til Espedusken;
 Nattergalen høit i Bussen
 Glæder sig ved Matten kun.

Hvad nu? Lærmer det ei hist?
 Hans Skridt jo lyder!
 Han ud af Krattet bryder;
 Ham er det vist.

Han kom, han kom!
 Du vinke skal Kjærligheds Flag.

(hun vifter med sit Tørklæde).

Dig venter nær
 Din Hjertenskiær.
 Hvor seent han kommer idag!
 Gud, — Maanens Glands
 En Blomsterkrands
 Mig viser, slynget om hans Hat.
 O Fryd! han Krandsen vandt ved bedste Stud.

Imorgen vinder han sin Brud.
 Ja Haab! du smiler, har mig ei forladt.

Glæden vender snar tilbage,
 Atter Hjertet banker frit.
 Elste Ven, det møder dit!
 Gud! hvor kunde jeg forsage?

Ja, mit Held, du kom igien
 Med den dyrebare Ven;
 Smile vil du os imorgen.
 Intet Vee nu, intet Ak!
 Himmel, for du dræbte Sorgen,
 See min Taare, tag min Tak!

Max kommer forstyrret og heftig ind; strax derpaa
 Anna.

Agathe.

Er du endelig der, kære Max?

Max.

Min Agathe! (han omfavner hende; Agathe træder stille tilbage, da hun seer Hærbuften, istedet for den indsbildte Krands) Tilgiv, hvis J ere blevne oppe for min Skyld. Jeg kan desværre kun dvæle her et Øieblik.

A g a t h e.

Du vil dog ikke strax gaae igien? Det træk-
ker op til Torden.

M a r.

Seg maa nødvendig afsted. (Han kaster Hatten
paa Bordet, saa at Fierbuxsen slukker Lampen).

A n n a.

Vel at Maanen skinner, ellers sadde vi her
i Mørke. (Hun slaaer Ild, og tænder Lampen igien)
Du er jo ret i Bevægelse. Formodentlig har du
dandsset?

M a r.

Ja vist! Formodentlig!

A g a t h e

(singsom med alle Tegn paa et feilsaget Haab).

Du er i ondt Lune. Har du atter været
uheldig?

M a r.

Nei, nei! Tvertimod.

A g a t h e.

Ikke? Virkelig ikke?

A n n a (til Mar).

Har du vundet? Er det et Baand, lille Fæ-
ter, saa maa du give mig det. Hører du? Aga-
the har du allerede foræret nok af saadant Stads.

Agathe.

Hvad har du vundet, Max? I dag er det mig af Bigtighed.

Max

(med ængstlig Forlegenhed).

Jeg har — jeg var slet ikke med ved Fugleskydningen.

Agathe.

Og dog siger du, du har været lykkelig?

Max.

Ja, i Sandhed! Forunderligt utrolig lykkelig. See engang! (han viser hende Præstere i sin Hat med saadan Hefthighed, at hun gyser tilbage) Den største Røvfugl har jeg hentet ned fra Skyerne.

Agathe.

Vær dog ikke saa heftig! Du støder mig den i Næsen.

Max.

Tilgiv! (Han ordager Blod paa hendes Pande) Men hvad er det? Du er saaret! Dine Lokker ere blodige. For Guds Skyld, hvad er der haændet?

Agathe.

Intet. Saa godt som intet. Det er lægt for Brudevielsen. (Ringer sig tiølent til ham) Du behøver ikke derfor at skamme dig ved din Brud.

Max.

Men saa siig mig dog —

Anna.

Skilderiet faldt ned.

Max.

Han der? Vor Stammefader Runo?

Agathe.

Hvad andet? Det er jo det eneste Billed, der hænger i Bærelset.

Max.

Den ærlige, gudsfrygtige Runo?

Anna.

Halv om halv var det Agathes egen Skyld. Hvem bad hende vel hvert Dieblis løbe til Vinduet, da først Klokken var syv? Hvor kunde hun alt da vente dig?

Max.

Sælsomt! Forunderlig sælsomt! Klokken syv?

Anna.

Det hører du jo. Klokken havde neppe slaaet Guldsag i Kirketaarnet.

Max.

Sælsomt! (sagte) I samme Dieblis nedskid jeg netop Kongesørnen.

Agathe.

Du taler med dig selv. Hvad fattes dig?

Max.

Glet intet. Ikke det bitterste!

Agathe.

Er du vred paa mig?

Max

(med stigende Forlegenhed).

Nei, — hvad Marsag har jeg vel dertil? —

Seer du — jeg bringer dig et sikkert Tegn paa min tilbagevendte Lykke; — det har kostet mig meget; — og du? — du fornøier dig ei engang derover. Er det Kiærlighed?

Agathe.

Vær ei ubillig Max! Endnu kunde jeg jo ikke være stemt til Glæde — jeg veed jo endnu ikke — — Saadan en stor Rovfugl, som denne lader til at have været, har altid noget Rædsomt.

Anna.

Det kan jeg ikke sige; jeg kan godt lide deres Stormægtighed.

Agathe.

O staae dog ikke saa taus og grublende! Jeg elsker dig jo inderligt. Hvis du var uheldig imorgen, hvis jeg ikke blev din; — o tvivl ei derom, Græmmelsen dræbte mig!

Max.

Derfor — just derfor maa jeg afsted igien.

Agathe.

Men hvad har du for?

Max.

Jeg har — jeg har endnu havt et andet
Held.

Agathe.

Endnu et andet?

Max.

Ja, siger jeg. (uden at turde see Agathe i Øinene)
Jeg har i Mørkningen skudt et sextentakket Hiort;
den maae jeg endnu i Aften hente hjem, ellers
stjæle Bønderne mig den.

Agathe.

Hvor ligger den Hiort?

Max.

Zemmelig langt herfra, — dybt inde i Sko-
ven. I Ulvesvælget.

Agathe.

Hvor? Gud, — jeg gysér!

Hist, i den Rædselsvraa?

Anna.

Den vilde Jæger der jo snyser,
Og hvo ham seer, strax flygte maa.

Max.

Der Frygt en Jægers Hierte tæmme?

Agathe.

Dog synder den, som frister Gud.

Max.

Jeg frygter ei hin Trudselstemme,
 Ved Medienat fra Klippens Brud;
 Naar, stormbevæget, Egen segner,
 Ved Frøens Klynk fra Mosens Siv.

(Hau tager Hat, Jagttaffe og Bøsse);

Agathe.

Jeg er saa angst, jeg blegner.
 O til dog ei, o bliv!

Max

(Skuer ud ad Maaenen til, og siger mørk affides)

End ei fordunkles Maaenens Skive,
 Dens Glædes ei hylles end i Flor.
 Dog snart vil Skyer den omgive.

Anna.

Vil nu du Agt paa Stierne give?
 Nei, ei min Længsel er saa stor.

Agathe.

O vil du ikke hos mig blive?

Max.

Mig did henkalder Pligt og Ord.

Agathe og Anna.

Lev vel!

Max.

Lev vel!

(Han gaaer hurtig bort, men vender om igien i Døren, og
figer veemodig):

Dog har du mig tilgivet,
At jeg saa snart bortgaaer?

Agathe.

Jeg skælve maa som Sivet,
Min Angst ei godt mig spaaer.

Anna.

Saadan er Jægerlivet!
Imorgen som igaar.

Agathe.

See mig, du vil ei blive?

Anna.

Lad Sorg dig ei henrive.

Max (mørk).

Snart sortner Maanens Skive.

Agathe og Anna.

Tænk paa Agathes Nød!

Max.

Den strænge Skæbne bød.

(De gaae bort til forskellige Eider).

Et affides Sted i Skoven *).

Sammiel og Titania mødes.

Titania.

-Altyske! skal vi mødes her
 Bag Klippefygger, hule Træer?
 Hvad vil du? Isne mig med Skræk?
 Forsvind kun bag din Tornehæk!
 Biig bort med dine Dødens Gys,
 Som Nattemulm for Maanelys.
 Forstyr ei mine Alfes Leeg!
 Du gjør kun Glæden Kinden bleg.

Sammiel.

Titania vær ei saa sær!
 Du raader ikke ene her.
 Tre Uger har dit Væsen du
 I disse Lunde drevet nu.
 Hver Aften Nattergalen sang
 Ved Bækken under Birkens Hang,
 Mens Hyrden sad paa grønne Straae,
 Og stirred til det Himmelblaa,
 Og mens, til fiælnes Fugleklok,
 Kun Skyggen hørte Kys og Suk.

*) Denne Scene er af Oversætteren.

Alt leflet har din Blomsterflof
 Med Lokker og med Varme nok.
 Saa tie da med dit Fleitechor!
 Min Granetop har ogsaa Ord;
 Og Strøminens Vandfald har en Vas,
 Som synger Heltene tilpas.
 Nu vove sig af Kløft og Krog
 Min Øgle, Staqlorm og min Snog.
 De svinges ei i Luften blaa,
 Som Sommerfugl med Vinger paa;
 Dog stundum de forlystes vil,
 Naturen hør' dem ogsaa til.
 Saa hyl din Maane nu i Flor,
 At ei det blege, fæxlne Noer
 Forblindet miste skal sit Syn,
 Ved mine Skyers stærke Lyn.
 Og gik du hjem, dig ei forkiøl.
 Snart hylér mine Stormes Brøl,
 Og ryfter Egen til sin Rod,
 Mens Regnen øser med sin Flod,
 Saa stærk som hin, kun ei saa lang,
 Der voldte Verdens Undergang.

Titania.

Kun Undergang du tænker paa,
 Mens dine Uglevinger flaae.
 Ja — var din Magt kun Storm og Lyn,

Jeg saae dig gierne rynke Bryn;
 Thi selv din Mine, barst og suur,
 Forfæmmed Skaberens Natur.
 Din Skygge pynted Blomstens Hæk,
 Og Glæden frydred du med Skræk.
 Men du gaaer ud fra Lastens Dynd,
 At friste Skabningen til Synd;
 Og høit din Skoggerlatter gjaaldt,
 Hvergang den Altforsvage faldt.

Sammie.

Ei altid frydes den, som loe;
 Forbittrelsen leer ogsaa jo.
 Hvad uden Sorgerne var Fryd?
 Hvad uden Fristelser var Dyd?
 Jeg frister og, jeg raaber: Skælv!
 Men Aanden raader evig selv;
 Og høi var ikke Himlens Bei,
 Gik der en farlig Afgrund ei.
 Jeg ryster Træet, blomstersmukt:
 Hvad fast sig holdt, blier moden Frugt;
 Paa Jorden maa de faldne Lev
 Gienworde — hvad de vare — Støv!

Titania.

Hvor kan en Aand saa stor og stærk
 Medlade sig til Nidingsværk?
 En ussel jordisk Dødelig

Troer sig i Fælledsskab med dig.
 Du skænker Kugler til hans Nær:
 Mon vel du ham bedrage bør?
 Og overtræder du ei først,
 Hvis Willie dog, hvis Magt er størst?

Sammie!

Jeg er en Skovmand. Skovens Slægt
 Jeg holder i min Baretægt.
 Den fik ei, som hin stolte Mand,
 Med Willien, Frihed og Forstand.
 Ved Styrke, Hurtighed, ved Flugt
 Fik ingen Mand med Dyret Bugt;
 Sin Tilflugt han til Spydet tog,
 Med Staal og Stang han Bjørnen vog.
 Det gik for langsomt for hans Skov,
 Da fløi hans Pii i Hjortens Bev;
 Men ei endnu tilfreds, han fandt
 Et Middel, hvorved Svaghed vandt:
 Ved Bøsse nu, med sorte Krudt
 Blev Vingen skudt og Senen brudt,
 Og Styrken bløde maa for List,
 Mens Usmagt lurker bag sin Qvist.
 Skal jeg endnu da taale tam,
 At Falskhed søger, uden Skam,
 Selv at fortrylle Kuglens Fart,
 Der træffer dog saa vist og snart?

Skal en Bedrager, svæbt i Dunst,
 Udøve ædel Jægerkunst,
 Og søge Seiren, farligfri,
 Ved nederdrægtigt Koglerie?
 Skal han endnu formaste sig
 Til ussel Hævn at bruge mig,
 Mod Den, der tirret har hans Sind,
 Et godt, forelsket, ærligt Skind?
 Nei! jeg i Nat mig gotte vil;
 Jeg fører op et lystigt Spil.
 Det hule Træ med trøsket Blod
 Mig min Knægt: Rupperts: Larve bød;
 Frø, Ugle, Ravn, er min Bajas,
 Vandslusen er mit Drikkeglas;
 I Lynet jeg min Lysning fandt,
 Og Stormen er min Musikant.
 Saadan jeg orgle vil en Sang,
 Der toner Skræk og Undergang.
 Skræk for den svage Elskerhøs,
 Men Vane for min Ryggesløs.
 Afgrunden skal ham styrte see —
 Og jeg skal atter skoggerlee.

Titania.

Farvel du Aand, med Hævnens Lyst!

Sammie!

Farvel du Fæe, med tiærlent Bryst.

Snart hvirvler jeg i Kløften ind,
Straal du saa med dit Maanestien!

(Begge gaae til forskellige Sider).

En frygtelig Klippekløft

bevoret med Naaletræer, omgiven af høie Fjelde.

Fra eet af disse styrter et Vandfald, hvorpaa
Maanen skinner bleg. Det trækker op til Tor-
den. Et huult Træ staar i Mørket, hvis Træ-
ske gløder hist og her. Paa en Green sidder en
Ugle, med funklende Øine, der dreie sig som
Hjul. Paa andre Træer Navne og flere Skov-
fugle.

Kaspar

(uden Hat og Trøie, dog med Jagttaske og Daggert, læg-
ger en Kred3 paa Jorden af sorte Stene; i Midten
et Dødningshoved. Nogle Skridt derfra ligger Drues-
tingen, Smelteediglen og Kugleformen).

Ufsynlige Mander.

Maanens Mælk faldt ned paa Urt.

Uhui!

Spindværv er med Blod besmurt.

Uhui!

Før sig nærmere næste Nat,

Uhui!

Sprætte vi, hvor Blodet sprat.

Uhui!

Snart før atter Dug faldt paa,

Uhui!

Vi vort blege Offer faae.

Uhui, Uhui, Uhui!

(Klokken slaaer tolv, dæmpet, langt borte. Kaspar har fulds-
endt sin Kredss; med det tolvte Slag uddrager han
heftig sin Daggert og støder den i Dødningshovedet.
Han løfter det i Beiret paa Daggerten, dreier sig
tre Gange rundt og raaber):

Sammiel, Sammiel! Hør mit Kald!

Trin til denne Hierneskal.

Sammiel, Sammiel, hør mit Kald.

(Han stiller begge Dele hen igjen i Kredsens Midte. En us-
derjordisk Dragen høres. Sammiel træder frem af
Klippen og viser sig noget borte. Kaspar kaster sig
paa Jorden for ham).

Sammiel.

Hvad vil du?

Kaspar (knybende).

Du veed, at nu vor Pagt

Er snart tilendebragt.

Sammiel.

I Morgen.

Kaspar.

Forlæng mig den engang endnu!

Sammie!

Nei.

Kaspar.

Et dobbelt Offer faaer da du.

Sammie!

Hvilket?

Kaspar.

Min Følgesvend er nær,

Han, som end aldrig stod bag disse Træer.

Sammie!

Hvad vil han da?

Kaspar.

Troldkugler kun, i hvor han faaer dem fra.

Sammie!

Sex saarer;

Syv daarer.

Kaspar.

Dit er det sidste Skud.

Med rædsomt Knald træf du dermed hans Brud!

Kasende da fortvovler han,

Han og den Gamle.

Sammie!

Hun ei straffes kan.

Kaspar.

Er han dig ikke nok?

Sammiel.

Den Tid den Sorg.

Raspar.

Dog faaer jeg Frist?

Tre Aar endnu paa Borg,

Saa bringer jeg dig Byttet vist.

Sammiel.

Velan! Men ved Helvedes Flamme,

Imorgen han eller du.

(Jordenbrag, som gienlyder i Fjeldet. Sammiel forsvinder. Ogsaa Dødningshovedet med Daggerten er sunket i Jorden; istedet derfor, seer man en lille Urne med en Kulbild, og Riisqviste ved Siden).

(Raspar staar op og tørrer Sveden af sin Pande. Strax derpaa bliver man Mar vaer paa Fjeldene i Baggrunden; siden Sammiel).

Raspar

(citerat han har seet sig om og er bleven Kulilden vaer)

Upaaklagelig Opvartning. (Han tager sig en Slurk af sin Jagtflask) God Taar, Sammiel! Han har bragt mig Blodet i Raag. Men hvor bliver nu Mar af? Skulde han svigte sit Løfte? Hielp nu, Sammiel!

(Han gaar ganske hierteflemt frem og tilbage. Kulilden truer med at gaar ud igien. Han knæler ned, lægger nogle Riisqviste til og blæser. Uglen og de andre Fugle løste deres Vinger paa Grenene og sprætte, som om de vilde vifte til Ilden. Ilden røger og knitter).

M a x

(stirrer fra Fjeldet ned i Afgrunden).

Ha, rædsom brat
 Er Dybets Afgrund, fyldt med Nat.
 Fast Diet troer,
 At stirre ned, hvor Satan boer.
 Gudsvoht er Maanen tykt i Dunster,
 Som Kul de sorte Skyer staae.
 Kun Gisglerie og Djevlekunster
 Sig rører i hver Braa.
 Og her — Hu, hu —
 Kun sprætte Mørkets Fugle nu.
 Rødgrønne, fæle Green udstrækker
 Mod mig sin Ræmpehaand,
 Nei, — bærer end min Aand —
 Jeg vil! — Det mig ei meer forstrækker.

(Han klavrer ned og nærmer sig Kaspar).

K a s p a r

(staaer op og bliver ham vaer).

Tak Sammiel! Jeg har vunden Epil. (til
 Max) Kommer du endelig, min Bro'er? Det var
 ikke smukt, at lade mig vente saalænge. Seer
 du ikke, hvor jeg har havt travlt for din Skyld?

(Han har viftet til Ilden med Ørnevingen, og holder den nu
 henimod Max, mens han taler til ham).

Max

(stirrer paa Ørnevingen og bedækker sin Pande med sin Haand).

Jeg nedstød Ørnen fra høien Sky,

Min Lod er kastet, jeg kan ei flye.

(Standser atter og stirrer forfærdet hen mod de ligeoverfor
gaaende Fjelde).

See mig!

Kaspar.

Saa skynd dig dog! Tiden er kostbar.

Max.

Hvor kommer jeg frem?

Kaspar.

Harchierte! Du klavrer jo ellers som en
Steenbuk.

Max.

See hisset! See!

(Han peger hen paa Klippen i Maanskinnet. Man seer en
hvidsøret Skikkelse, som vrider sine Hænder).

Hvor Stien gaar,

Min Moders Gienfærd staaer.

Saa laae hun som Liig!

Saa vinker hun mig!

Mig varer den skælvende Aand!

Med Vink af sin Haand.

Kaspar (sagte).

Hielp nu, Sammiel! (høit) Dumme Stre-
ger! Ha, ha, ha! See dig dog ret for endnu en-
gang, at du kan indsee din egen Daarlighed.

(Den tilstørede Skikkelse er forsvunden. Mar seer Agathes Skikkelse, med flagrende Loffer, sølsom pyntet med Rø og Halmstraae. Hun ligner fuldkommen en Bams vittig, og lader til at vilde styrte sig ned i Bams faldet).

Mar.

Agathe jeg nedspringe saa!

Derved jeg maa.

(Skikkelsen er forsvunden. Mar er flabret heelt ned. Mams neformørkelsen begynder).

Kaspar (spodse affides).

Det haaber jeg ogsaa.

Mar (heftig til Kaspar).

Her er jeg. Du siig mig mit Hverd!

Kaspar

(rækker ham Glasfen, som han ikke tager imod).

Tag dig først en Taar! Natte-luften er kold og raac. Vil du selv støbe?

Mar.

Nei, 'det er mod Aftalen.

Kaspar.

Fat Mod! Træd i Kredsen! Den er en Kob-
bermuur mod alle Vænder, fra Firmamentet af,
indtil den dybeste Afgrund. I hvad du saa faaer
at høre og see, forhold dig rolig. (Med en under-
trykt Gnsen) Kommer der maaskee en Fremmed, for
at hielpe os, — hvad rager det dig? Kommer

der ellers nogen? Hvad siger det saa videre? En
 flod Mand lukker et Øie i, ved slige Leiligheder.

Mar (træder ind),

Hvad vil Enden blive herpaa?

Kaspar.

Den ene Villighed er den anden værd. Gik
 uden Modstand skænke de usynlige Hærskarer de
 Dødelige deres Skatte. Skulde du see mig bæve,
 da spring mig til Hielp, og raab med, hvad du
 hører mig raabe. Ellers ere vi om en Hals.
 (Mar vil indvende noget) Stille! Diebliffet er kost-
 bart. (Maanen er paa lidet nær ganske formørket; Kas-
 par tager Smeltediglen) Pas nu paa, at du kan lære
 mig Kunsten af. (Han tager Sagerne af sin Taske
 og komme dem i, lidt efter lidt) Her er først Blyet. —
 Lidt stødt Glas af en knækket Kirkerude; dem finder
 man overalt. Noget Qvægsølv. Tre Rugler,
 som alt have truffet eengang fer. Det høire Øie
 af en Bibe, det venstre af en Los. *Probatum*
est. Og nu skal Ruglerne signes. (Han bøier i tre
 Mellemrum sit Hoved mod Jorden).

Skytte, med din Mørkheds Vagt,
 Sammiel, Sammiel giv Ngt!
 Staa mig bi, med trofast Vagt,
 Til min Trolddom er fuldbragt.

Urt og Bly mig her indvie!
 Salv det — tre Gange, syv og ni! —
 At os Ruglerne staae vi,
 Sammiel og dit Ruglerie!

Blandingen i Digelen begynder at syde, en Røg opstiger,
 Storm og Uveir nærme sig. Kaspar støber, la-
 der Ruglen falde af Formen og raaber: Een.
 Gienlyd gientager: Een. Stormen bliver stærkere.
 Kaspar tæller: To. Gienlyd: To! Sælsomme Skov-
 spogelser lader sig tilsyne. Kaspar studser, men
 fatter sig og tæller: Tre. Gienlyd som før. Et
 underjordisk Bulder høres. Kaspar tæller ængste-
 lig Fire. Gienlyd: Fire. Man hører Pidske-
 knald og Hundeglam, den vilde Jægers Jagt.
 Kaspar tæller ængstelig: Fem. Gienlyd: Fem.
 Hundeglam og Hvirindffen. Blege Jægerspogelser
 i hvide slagrende Flor træde frem og sigte med
 deres Bøsser paa Kaspar og Mar.

Kaspar.

Vee os! Den vilde Hær! —

Frygtelig Sang.

Fra Bierg og Dal, fra Kløften brat,
 Fra Dug og Taager, Storm og Nat,
 Fra Huler, Moser, Grubebrud,
 Fra Ild og Lust, fra Regn og Slud,
 Allo! Allo! Vau, vau!

Kaspar.

Her! Bee mig.

Gienlyd:

Her. Bee dig!

(Himlen sortner, det vorder bældørkt. Frygtelige Lyn Slag i Slag, Regnen skaller ned. Blaae Flammer stige op af Jorden).

Kaspar (raaber fortvilet).

Sammiel, Sammiel, Sammiel, Hielp! —
Syv! — Sammiel!

(Han styrter til Jorden).

Max

(forfærdet, gientager ubevidst Kaspars Ord)

Sammiel!

(I dette Dieblis beroliges Naturen; Maanen skinner igien, og den store Jæger staar for ham).

Sammiel.

Her er jeg. Hvad vil du mig?

Max (styrter til Jorden).

Sammiel (med et stolt Smil).

Svage Dødelige!

(Tæppet falder).

Tredie Akt.

Jagtmusik høres. To fyrstelige Jægere. Siden
 Max og Kaspar; siden endnu en Jæger.

Første Jæger.

Herligt Veir til Jagten.

Anden Jæger.

Det havde jeg aldrig troet. I Nat var det
 et Gudsveir.

Første Jæger.

Især skal den Onde have drevet sit Spil i
 Ubesvælgelget.

Anden Jæger (leende).

Det er nu eengang for alle hans Oldemoders
 Lystflot.

Første Jæger.

Der har været en Orkan! Bomstærke Stams
 mer ere splintede i Stykker som Rør, og strække
 deres Hødder mod Himlen.

Anden Jæger.

Ga ja! Man veed nok hvem der har hieme der.

Første Jæger.

Det er ikke at spørge med. Lad os gaae!

(Mar kommer noget varm med Kaspar).

Første Jæger

(til ham i Forbigaaende).

God Dag!

Anden Jæger

(tager Hatten af for Mar).

Til Lykke, Herr Expectant!

Mar.

God Jagt!

Anden Jæger

(i det han holder den første tilbage, og peger paa Mar).

Hør! Du maa være høflig mod ham der. Det er en Allerhelvedeskarl! — Han har gjort tre Skud. Een af os kan ikke see, endfige træffe saa langt. Hans Durchlauchtighed er ganske forhippet paa ham. Lykkens Hjul dreier sig dog forunderligt. Gaaer det saadan frem, kan han endnu leve den Dag, at han er Jægermester.

Første Jæger.

For mig gierne. Kom!

(De gaae).

Mar. (til Kaspar).

Vel at vi ere allene. Har du endnu nogle Lykkefugler? Giv hid!

Kaspar.

Hvad for noget? Tænk dig ret om! Tre tog jeg, og fire gav jeg dig. Kan en Broder dele ærligere?

Mar.

Men jeg har kun endnu een tilbage. Fyrsten havde faaet Die paa mig. Tre Skud har jeg gjort til hans høieste Beundring. Hvad har da du brugt dine Kugler til?

Kaspar

(tager to Skader ud af sin Taske og kaster dem hen i en Bust).

See der! To Skader har jeg skudt.

Mar.

Er du fra Forstanden?

Kaspar.

Det morer mig, at lange saadan en Galgefugl ned i Flugten. Hvad rager den hele fyrstelige Jagt mig?

Mar.

Saa giv mig den Tredie!

Kaspar.

Da var jeg en Mar. Jeg har een endnu og du har een endnu. Giem den til Provesskudet.

Mar.

Giv mig den Tredie af dine.

Kaspar (kold).

Nei jeg gjør ikke.

Mar.

Kaspar!

Den tredie Jæger (kommer).

Hans Durchlauchtighed spørger efter dig.
Kom paa Niebliffet! Der er opstaaet en Strid
om hvor langt du kan ramme med din Bøsse.

(gaaer).

Mar.

Strax! (heftig til Kaspar) Giv mig den Tredie!

Kaspar.

Ikke om du græd Milekul.

Mar.

Skurk!

(gaaer).

Kaspar.

Lad saa være! Du vil jeg skynde mig at
skyde den Siette bort. Den Syvende gemmer han
sikkert til Proveskudet. Sex saarer! Syv daa-
rer! Vel bekomme!

(I det han sigter gaaer han ud; man hører et Skud kualde
bag Skuepladsen).

Agathes Bærelse.

Gammeldags, men nydeligt. Et lille Bord staaer udsmykt som et Alter, med en Blomsterstaal fuld af hvide Roser.

Agathe

(Allene, i blændende hvid Brudedragt med grønne Bånd, staaer for Alteret med vemodig Andagt).

Og visner end den rene Lilie,
 Ei Gorden dræbe kan dens Frø;
 Der raader dog en hellig Billie,
 Hvad Himlens er, kan ikke døe.
 Ei Dydens Spire vorder qvalt,
 Et kiærligt Bæsen styrer alt.

Og mig Alfader vil bevare!
 Han er mit Haab, min faste Borg.
 Og truer mig end Dødens Fare,
 Det fylder ei mit Bryst med Sorg.
 Han som har Havets Draaber talt,
 Hans Faderøje skuer alt.

Anna

(Kommer, ligeledes landlig smykket).

Alt færdig? Ei hvor nydelig! Men du er
 saa vemodig. Jeg troer endog du har grædt?

Nu! Brudetaarer og Morgendug tørres snart, siger man. Skøndt Gud veed, det har regnet nok i Nat. Ofte troede jeg Stormen vilde blæse det gamle Jagtslot reent overende.

A g a t h e.

Og i det græsselige Veir var Max i Skoven! Desuden har jeg havt saadanne ængstlige Drømme.

A n n a.

Drømme? Jeg har altid hørt, at hvad man drømmer Natten før sit Bryllup, maa man lægge Mærke til. Man skal ordentlig kunne forudsee det hele tilkommende Ægtestandsveir af slige Drømme; ligesom naar Svallerne flyve høit eller lavt. Hvad drømte du da?

A g a t h e.

En underlig Drøm! Mig tyktes jeg var en hvid Due, og fløi fra Green til Green. Max sigtede paa mig, jeg styrtede ned. Men nu var den hvide Due forsvunden, jeg var atter Agathe, og en stor sort Røvfugl væltede sig i sit Blod.

A n n a (klapper i Hænderne).

Allerkiæreste, Allerkiæreste!

A g a t h e.

Hvor kan du dog glæde dig over sligt?

Anna.

Nu, det lader sig jo altsammen let forklare. Du syede endnu i Aftes silde paa din hvide Brudekjole, og tænkte vist, før du sov ind, paa din Stads. Der have vi den hvide Due. Du blev forstrækket for Ørnevingen paa Mares Hat; du er desuden altid meget bange for Røvfugle. Der have vi den sorte Fugl. Er jeg ikke en duelig Drømmetyderse?

Agathe.

Dertil gør dig dit Venskab for mig, du kære, muntre Barn. Men ligemeget! — Har du aldrig hørt at en Drøm gik i Opfyldelse?

Anna (sagte).

Det er en Jammer! Kan der da ikke falde mig noget ind, at muntre hende med? (hoit med paataget Erbarhed og Frygt) Undertiden kan der dog vel være noget i. Jeg har selv engang oplevet et gyseligt Eventyr:

Engang i Drømme salig Møster
Saae angst hendes Dør gik op.
Og det var intet Hiernefoster,
Det var et Spøgelse med Krop.
Med fæle Spektakler,
Med Pine som Fakler,

Med raslende Riede,
 Heel nær allerede
 Hvor Møsteren laae.
 (Jeg mener vor Tante,
 Som ei var en Fiante.)
 Det stønned At saa huult, det sukked At saa følt:
 Hun forsed' sig snelt;
 Og skreeg med ængstligt bange Sind:
 "Susanne kom ind!..
 Da kom Pigen med Lys,
 Og — tænkt dig kun,
 Men angst dog ei gys —
 Og — i Mattens Stund
 Den Mand var — Karo vor Lænehund!

(Agathe vender sig fortrødelig bort).

Anna (venlig).

Du vredes nu?
 Min Spøg dig saarer?
 Jeg føler ømt, som du;
 Men sømmer sig en Brud vel Taarer?

At hun græder
 Glet kun klæder
 Deilig Brud til Bryllupsfærd;
 Hun maa funkle,
 Plad fordunkle,

Gødt behage,
 Snelt indtage,
 Alt i hendes Trældom drage,
 Hvad sig vover hendes Skønhed nær.

Lad i Klostersæde
 Stakkels Nonne græde!
 Du gaaer Glædens Rosenvei.
 Snart er tændt hver Høitidskierte,
 Hierte banker snart ved Hierte;
 Hulde Pige, græm dig ei!

Du maa jeg ogsaa strax hente dig Krandsen.
 Den gamle Else har nylig bragt den med fra
 Byen, og jeg Glemsomme har ladet den ligge
 dernede. Stille, der ere alt Brudepigerne.

Brudepigerne (træde ind).

N n n a (i det hun gaaer).

God Morgen, kære Børn! Synger kun
 Eder's Vise for Bruden! Jeg kommer strax igien.
 (gaaer).

Folkesang.

En Brudepige.

Vi binde dig din Gomsfrukrands,
 Med Silke, som blaae Violer,

Vi føre dig til Spil og Dands,
Hvor snart din Glæde straaler.

E h o r.

Skionne, grønne Gomsfrukrands!
Silke, som blaae Violer.

En Brudepige.

Lavendel, Myrter, Thymian
I Urtegaarden trives.

Naar kommer dog den Fæstemand,
Han, som skal Krandsen gives?

E h o r.

Skionne, grønne Gomsfrukrands!
Silke, som blaae Violer.

En Brudepige.

I syv Aar spandt hun trolig tit
Den gule Hør fra Rokken;
Nu Linet er som Sneen hvidt,
Og Krandsen trind om Lokken.

E h o r.

Skionne, grønne Gomsfrukrands!
Silke, som blaae Violer.

En Brudepige.

Og da den vakre Frier kom,
Indtog ham hendes Dyder;
Derfor til Kirkens Helligdom
Nu hende Krandsen pryder.

C h o r.

Skionne, grønne Jomfrukrands!

Silke, som blaae Violser.

Anna (træder ind, med en rund Æske ombunden med Seglgarn, og synger med, i det hun løfter Æsken i Beiret):

Skionne, grønne Jomfrukrands!

Silke, som blaae Violser.

Nu, her er jeg igien. Men det var ikke langt fra, jeg var snublet. Tænk engang, Agathe! Den gamle Herr Kuno har atter spøget.

Agathe (beklemt).

Hvad siger du?

Anna.

At jeg nær havde bruffet min Hals over det gamle Skilderie. Det er i Nat andengang faldet ned fra Bæggen, og har taget et dygtigt Stykke Kalk med. Nammen er der ikke Heelt af.

Agathe.

Næsten kunde det ængste mig. Han var vor Stammefader!

Anna.

Du skjælver ogsaa for en Ædderkop. I en saadan Nat, hvor alle Stolper knage; er det da at undres over? Desuden fører jeg heller ingen væg-

tig Hammer, og det gamle Søm var ganske rustent. Nu rast! Synger endnu engang Slutningen af Visen.

(Hun klipper Seglgarnet over, knæler svøgende ned for Agathe, og rækker hende Æffen).

Alle (undtagen Agathe).

Skionne, grønne Jomfrukrands!

Silke, som blaae Violer.

Agathe

(aabner Æffen og farer forfærdet tilbage).

Gud!

(Alle de andre, undtagen Anna, som knæler endnu, fare ligesledes forfækkede tilbage).

Anna.

Nu hvad er der da?

Agathe

(tager Krandsen ud, det er en Liigkistekrands af Sølublif).

Anna (selv forfærdet).

En Liigkistekrands! (springer op og skjuler sin Sindsssevælgelse) Nei det er da heller ikke til at holde ud; der har den gamle halvblinde Kiærling, eller ogsaa Kræmmeren, taget en feil Æffe. (Brudepigerne see betænkeligt paa hverandre, Agathe folder sine Hænder og stirrer til Jorden) Men hvad gribe vi nu til i'en Hast? (Hun lukker Æffen i og sætter den hartig tilside) Vort med den! En Krands maae vi have!

Agathe.

Maaskee er det et Bink fra Himlen. Den fromme Eremit gav mig disse Roser, med en alvorlig, udtryksfuld Mine. Vinder mig Krandsen af dem! Gaavel i Liigkisten som for Altret, sømmer det sig en Jomfru at bære hyvide Roser.

Anna

(tager hurtig Blomsterne ud af Skaalen, ryster Bandet af, slynger dem til en Krands, og sætter den paa Agathes Hoved).

Et herligt Indfald! De slynge sig af dem selv til en Krands, og klæde dig deiligt. Men lader os nu ogsaa gaae. Vore ledsagere blive ellers utaalmodige. Synger! Synger!

Brudepigerne og Anna

(med dæmpet Røst, i det de gaae bort).

Skionne, grønne Jomfrukrands!

Silke, som blaae Violer.

Plads i Skoven.

I Baggrunden det fyrstelige Telt, hvor man seer et stort Taffel; Ottokar med sit Jagtfølge reiser sig og gaaer ud, alle med Glas i Haand; Runo er med i Folget; Max noget

affides, støtter sig grublende til sin Bøsse.
 Kaspar lurer bag et Træ. Siden Agathe,
 Anna, Eremiten, Brudepigerne
 og Bønderfolk.

E h o r

Hvad ligner vel Jægernes festlige Glæde,
 Naar Druerne rødme fra blanke Pokal,
 Ved Klangen af Hornet, i Skovenes Sæde,
 Naar Hiorten er fældet i Krat og i Dal?
 En kongelig Morsskab, en Gammen for Helte,
 Paa bukkede Sletter, i Fjeldkløften trang.
 Det frydres vort Maaltid i luftige Telte,
 Og Gienlyd gientager den seirende Sang.

Diana! i Matten dit Maanestkin lyser;
 I Solen husvæler os kielige Træer.
 Det Bidsvin, den Ulv, hvorfor Landsbyen gyser,
 Dem fælde vi trodsigt med blinkende Spær.
 En kongelig Morsskab, en Gammen for Helte,
 Paa bukkede Sletter i Fjeldkløften trang.
 Det frydres vort Maaltid i luftige Telte,
 Og Gienlyd gientager den seirende Sang.

(De klike og drikke).

Ottokar.

Og dermed være vort Maaltid endt, ædle Venner og Staldbrodre! Nu til noget Alvorligere. Jeg er vel tilfreds med Eders Balg, gamle ærværdige Runo! Den Svigersøn, I har faaret, behager mig.

Runo.

Jeg kan i enhver Henseende give ham det bedste Vidnesbyrd; og sikkert vil han stedse stræbe at fortiene Eders Naade.

Ottokar.

Det haaber jeg ogsaa. Siig ham, at han holder sig færdig.

(Runo gaaer hen og taler med Mar).

Kaspar (sagte).

Hvor bliver dog Borden af? Hielp nu Sammiel!

(Han klavrer op i et Træ og seer sig om).

Ottokar.

Hvor er Bruden? Jeg har spurgt mig for om hende, og man har rost hende saameget. Jeg længes efter at see hende.

Runo.

Eders høie Forfædre liig, har I stedse viist mig og min Slægt stor Bevaagenhed.

... Mar

(holder Ruglen i den hule Haand og stirrer skot hen for sig).

Dig har jeg sparet, Ufeilbare! Lykkens Kugle!
Men du nedtynger min Haand med Centnervægt.

Kuno.

Det kan ikke vare længe, før min Datter kommer; men, hvis Eders Durchlaughtighed naadigst vil bønhøre mig, saa lad ham skyde Proveskudet, før hun kommer. Den stakkels Knøs har paa nogen Tid, alt som hans Skiæbne nærmede sig sit Udslag, havt særdeles Uheld. Jeg frygter, Brudens Nærværelse kunde bringe ham i Forvirring.

Ottokar (smilende).

Han lader rigtignok ikke til at have koldt Blod nok endnu, for en Jæger. Medens jeg langt borte lagde Mærke til ham, gjorde han tre Mesterskud; fra det Øieblik, jeg lod ham kalde, har han stedse skudt forbi.

Kuno.

Jeg kan ikke nægte det! Og dog var han før af Alle den bedste Skytte. Forresten, tænker jeg beviser Jægeren vel ogsaa sin Duelighed bedst paa selve Jagten.

Ottokar.

Hvem veed, hvor roligt vi to havde sigtet, paa vor Bryllupsdag, Fader Kuno. Imidlertid — gamle

Skikke maa man agte. Desuden (smilende og høit, for at Max skal høre det) har I jo en ældre Jæger, i Eders Tieneste, Kuno, som, i det mindste hvad Narene angaaer, burde have Fortrinet.

Kuno.

Han, naadigste Herre? — Tillad mig —

Max (sagte).

Kaspar har maaskee endnu sin sidste Troldkugle! — Han kunde vel endogsaa — (lader hurtig og kommer Ruglen i Løbet) Nu, og aldrig meer.

Ottokar.

Det er kun for at hylde den gamle Skik, og for at retfærdiggjøre min Yndest. (Bliver Max vaer og vender sig til ham) Velan, unge Skytte! — (Følget træder tilbage og stiller sig forventningsfuld til den ene Side).

Ottokar (seer sig om).

Seer du den hvide Due paa Grenen hist?

Det er et let Vilkaar. Træf den!

(Max sigter paa et Træ, i Nærheden af det, hvor Kaspar er frosbet op; i det han vil trykke løs, kommer Agathe under Træet med sit Følge og raaber: "Skud ikke! jeg er den hvide Due!.. Kaspar skynder sig at stige ned. Boksen skælver i Maxes Hænder, den gaar af. Kaspar og Agathe udstøde begge et Skrig og styrte til Jorden. Eremiten, en ærbørdig Olding i brun Kiortel, med langt Solstik, træder et Pies blik frem bag Træerne, betragter Agathe og Kaspar

og trækker sig tilbage igien. Alt dette sker i et
Øieblik).

Nogle.

Hvilket Skud!

Han traf sin egen Brud.

Andre.

Fra Træet faldt Jægeren ned.

Altter Andre.

Vi vove knap derhen at see.

O Skæbne rædsom! O Bæ!

E h o r.

Vore Hjerter-bange bæve,

Har sig Rædselsdaad vi seet?

Øiet did vi ængstligt hæve.

O min Gud, hvad er der skeet?

(Ottokar og hans Følge nærme sig Algate; nogle Jægere
omringe Røspar. Algate bliver af Anna, Brudes-
pigerne og nogle Bønderfolk bragt hen paa en Græs-
bænk i Forgrunden; alle ere beskæftigede med hende,
Mar ligger paa Knæ for hendes Fodder).

A l g a t h e

(vnaagner af en dyb Alsmagt).

Hvor er jeg?

Ha — drømte jeg og sov?

A n n a.

O fat dig dog!

Mar og Runo.

Hun lever!

N o g l e.

Alfaders Tak og Lov!

Hun aabner atter Diet.

A n d r e

(som omringe Kaspar).

Sig denne frymper bøiet.

Hans Hierteblod udrandt.

K a s p a r (med Krampetræk).

Til Hielp hist Eremiten kom.

Ha Himlen vandt!

Jeg skælver for min Dom.

A g a t h e

(fatter sig og staaer op).

Jeg lever end! Jeg af min Skræk mig fatter.

Du aander frit, mit bankende Bryst!

K u n o.

Hun aander frit.

M a x.

Hun smiler atter.

A g a t h e.

O Max!

M a x.

Du lyder, søde Nøst!

Agathe! Du lever end?

K a s p a r

(opdager Sammiel, som, useet af alle de andre, staaer lige bag ved ham).

Du Sammiel, alt nu?

Saa holdt mig da dit Løfte du?

Ha tag dit Nov! jeg trodser dig i Nøden. —

Fortvivl, min Siæl! fortvivl!

(Han dør under voldsomme Kramperæk; Sammiel forsvinder).

Nogle (med Gnsen).

Ha — det var da hans Bøn i Døden!

Kuno.

Han var en ussel Niding kun,

Han fandt sin Straf i Dødens Stund.

Andre.

Fortvivlet han i Græset beed.

Atter Andre.

J hørte, han lod Dievlen raade.

Ottokar.

Gaaer! Kaster ham i Ulvesvælget ned.

(nogle Jægere bortbære Liget; Ottokar til Mar)

Kun Du kan løse denne Gaade.

En rædsom Udaad alting spaaer;

Bee dig! hvis du os alt ei strax tilstaaer.

Mar.

Ik, værd jeg er ei Ederes Naade.

Den Dødes List mig skændig sveg;

Saa jeg forfært lod Helved raade,

Og bort fra Pligt og Froinshed veeg.
 De Rugler, som i Dag jeg skød —
 Eroldkugler var det, som med Sin jeg giød!

Ottokar (i Harmes).

Saa fly! og aldrig kom tilbage!
 Nærm dig ei tiere dette Land.
 Fra Himlen Helved bort maa drage;
 Steds har du tabt hin Lilievand!

Mar.

Netsfærdig Brede!
 Jeg tør ei bede.
 Af, svag jeg var, men dog en Ridning ei.

Kuno.

Han veeg ei før fra Dydens Bei.

Agathe.

O riv ham ei af mine Arme.

Jægere.

Steds var han flink; har Kraft og Mod.

Vønder.

Og han var altid tro og god.
 O Naade Herre, Jer forbarne!

Ottokar.

Nei!

Agathe faaer en Løsling ei.

(til Mar)

Fly! evig fly min Brede, fiern!

Her venter Fængsel dig og tunge Jern.

Ermiten

(træder frem, alle vige ærbodigt tilbage og hilse ham
ydmygt, selv Kyrsten blotter sit Hoved).

Hvo demmer ham saa strængt i Band?

Et Feiltrin — har det sig en Straf fortient?

Ottokar.

Hvad vil du, hellige Mand!

Hvis siældne Dyd er vidt bekiendt?

Velkommen vær, du fromme Herrens Søn!

For mig et Gud var steds din Bøn.

Vær du hans Dommer! Dig vi skylde

Din Villie troe at hylde.

Ermiten.

Afskaf da nu for steds hint Prøveskud!

(Med et strængt Blik paa Mar)

Han der — har syndet svart mod Gud!

Dog før uskyldigt var hans Liv;

Et Prøveaar endnu ham giv!

Blier han da reen, som før, i Daad og Mand,

Saa løn ham med Agathes Haand.

Ottokar.

Dit Ord er nok for mig;

Thi Gud har talt af dig.

Alle.

Hil vor Behersker! tillidsfuld han troer
Den fromme Bises Faderord.

Ottokar (til Mar).

Vel! staaer du reen, som Gubben her har sagt,
Saa knytter selv jeg eders Pagt.

Mar.

Min Fremtid skal mig ei bedaare,
Ei Lastens Rod i Hjertet groer.

Agathe.

O læs min Tak i Diets Taare!
Den matte Læbe mangler Ord.

Eremiten.

Naaden kun hersker hist over Stierner;
Thi ber sig Tyrster Naadens Glands.

Runo (til Mar).

Naar du dig ei fra Uskyld fierner,
Da binder du din Lykkes Krands.

Anna (til Agathe).

Naar Vaaren ung tilbagevender,
Jeg smykker atter dig som Brud.

Eremiten.

Men nu opløfter Eders Hænder
Med Tak til Uskylds Bærner: Gud!

E. h. o. r.

Ja lad os mod Himlen opvende vort Øie,
 Og fromt og hengivent kun stole paa den.
 Hvo reen er af Hjertet, ham frelser den Høie,
 Til ham vender Haabet livsaligt igien!

J. Flint sc.

MAR

